

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **J.S.**, bytem ..., zastoupen advokátem JUDr. Ladislavem Jiráskem, se
sídlem Klíčová 199/2, Mariánské Lázně

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č.j. 50151/17/5000-10610-712427

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č.j. 50151/17/5000-10610-712427, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Kovandová

úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 31. 7. 2017, č.j. 760168/17/2400-11451-405029 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že pokuta uložená žalobci ve výši 30 000 Kč byla snížena na částku 25 000 Kč; ostatní text výroku prvoinstančního rozhodnutí zůstal nezměněn. Žalobce požadoval rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Předmětná pokuta byla žalobci - jakožto podnikající fyzické osobě s místem podnikání v provozovně nazvané „[REDAKCE]“ nacházející se na adrese [REDAKCE], [REDAKCE] - uložena podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb (dále jen „*zákon o evidenci tržeb*“ či „*ZoET*“) za správní delikty
 - dle § 29 odst. 2 písm. a) zákona o evidenci tržeb, kterého se dopustil tím, že neodeslal datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně, čímž porušil povinnost dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb v návaznosti na § 19 téhož zákona (rozsah zasílaných údajů)
 - dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb, kterého se dopustil tím, že nevystavil řádnou účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne, se všemi povinnými náležitostmi, čímž porušil povinnost dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb v návaznosti na § 20 téhož zákona.

Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že žaloba směřuje proti všem výrokům rozhodnutí. Rozhodnutí je dle jeho názoru nesprávné a je vydáno v rozporu se zákonem. Správní orgány obou stupňů pochybily, když se vůbec nevypořádaly s tvrzeními žalobce, proč nedošlo k odeslání datové zprávy s údaji o evidované tržbě, že není pravdou, že by nebyla vydána žádná účtenka dvojici hostů, která navštívila jeho provozovnu v době kontroly, a především správní orgány pochybily, když uložily pokutu v naprosto nesmyslné výši, a to i po revizi odvolacím orgánem, který pokutu snížil o 5 000 Kč.
4. Dle žalobce je nepravdivé tvrzení správního orgánu, že provedl kontrolu tržeb v rámci prověřování plnění povinností při evidenci tržeb. Tuto skutečnost potvrzují i samotné protokoly č.j. 152672/17/2400-11480-404909 a č.j. 149066/17/2400-11480-404909 ze dne 23. 2. 2017, které si zaměstnanci finančního úřadu přinesli předpřipravené a jsou nazvány „*PROTOKOL o místním šetření podle § 80 až 84 zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád*“ (nejednalo se tedy o daňovou kontrolu ve smyslu § 85 zákona), a rovněž skutečnost, že tito pracovníci měli u tohoto místního šetření přístroj na měření mobilního signálu. Institut daňové kontroly není možné obcházet tvrzením, že se jedná o místní šetření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č.j. [4] Afs 14/2017-36). Je pravdou, že podle § 24 odst. 1 [zákon o evidenci tržeb] může orgán příslušný k prověřování plnění povinností při evidenci tržeb za účelem zjištění plnění povinností uložených tímto zákonem provádět kontrolní nákup. Tento kontrolní nákup však může správní orgán učinit až v okamžiku, kdy je objektivně zjištěno, že daňový subjekt soustavně porušuje své povinnosti vyplývající ze zákona o evidenci tržeb. V daném případě však byl finanční úřad přímo žalobcem upozorněn na problémy s napojením na veřejnou datovou síť a žalobce požádal sám o povolení vést evidenci tržeb ve zjednodušeném režimu z důvodu nekvalitního napojení na veřejnou datovou síť. Uložení pokuty na základě místního šetření je tak zcela jednoznačně v rozporu se zákonem, neboť se jednalo o daňovou kontrolu. S tímto tvrzením se nevypořádal ani odvolací orgán a spokojil se s odůvodněním, že v rámci místního šetření může správní orgán činit v podstatě cokoliv.
5. Žalobce dále uvedl, že dne 11. 1. 2017 byl účasten ústního jednání na Finančním úřadu pro Karlovarský kraj, Územním pracovišti v Mariánských Lázních, kde mu byly předány autentizační

údaje dle § 13 a § 14 zákona o evidenci tržeb. Při tomto jednání byli pracovníci finančního úřadu upozorněni, že v místě provozovny „[redacted]“ je velmi špatný příjem mobilního signálu a rovněž linka, která je deklarována jako DSL, má velmi malou přenosovou kapacitu. Tuto skutečnost žalobce zjistil, když pozval technika, který mu měl následně elektronickou pokladnu připojit a zprovoznit a který kapacitu pevné linky změřil. Pracovníci Územního pracoviště Mariánské Lázně si sami nevěděli s touto výjimečnou situací rady, a proto sami navrhli, aby žalobce požádal o povolení pro evidování tržeb ve zjednodušeném režimu. Následně žalobce požádal pracovníky žalovaného, aby se tito dostavili do místa jeho provozovny a signál mobilní sítě a pevné linky změřili a sami rozhodli, zda bude možné evidovat tržby ve zjednodušeném režimu či nikoliv. Teprve na tento podnět se pracovníci Finančního úřadu Karlovy Vary dostavili do provozovny žalobce dne 23. 2. 2017. Místo toho, aby byli nápomocni situaci řešit, tak, ačkoliv věděli o problémech s napojením na veřejnou datovou síť a o problémech se zasíláním datových zpráv, naprosto lstivým způsobem provedli kontrolu zasílání datových zpráv a v okamžiku, kdy zjistili pochybení, zahájili s účastníkem ihned správní řízení. Tvrzení správního orgánu, že se žalobci nepodařilo prokázat špatnou funkci internetového připojení pomocí pevné linky, je v tomto ohledu zcela nesmyslné. Není to žalobce, kdo je povinen prokazovat nefunkčnost internetového připojení. Je jednoznačné, že poskytovatel bude vždy tvrdit, že internetové připojení je funkční, neboť si za něj účtuje poplatky, opak je však pravdou a pracovníci žalovaného mají prostředky na to, aby si tyto skutečnosti ověřili. Odvolací orgán se však spokojil s tvrzením, že poslal-li žalobce v období od 31. 1. 2017 několik zpráv o přijatých tržbách, pak je schopen tyto tržby objektivně posílat i nadále. Vůbec přitom nevzal v úvahu skutečnost, že zprávy s těmito tržbami odcházely z přístroje se značným zpožděním a po několika pokusech. Žalovaný vůbec nezohlednil skutečnost, že datové spojení je těchto končinách problematické. Podle zákona o evidenci tržeb přitom platí, že pokud se pokladnímu zařízení, v důsledku technické závady, dočasného výpadku nebo prostého zhoršení úrovně přenosu, nepodaří navázat spojení v nastavené mezní době odezvy (ze zákona nejméně na 2 sekundy), nemusí pokladní zařízení už dál čekat na odezvu ze systému Finanční správy a poplatník vystaví účtenku, která nebude obsahovat fiskální identifikační kód (FIK), ale musí obsahovat podpisový kód poplatníka (PKP). Dobou odezvy (§ 21 zákona o evidenci tržeb) se rozumí časový úsek mezi pokusem o odeslání údajů o evidované tržbě z pokladního zařízení poplatníka a přijetím fiskálního identifikačního kódu zpět na pokladní zařízení poplatníka. Mezní dobu odezvy poplatník musí nastavit podle typu podnikání a kvality internetového připojení tak, aby převážná většina tržeb byla zaevidována on-line. Údaje o tržbě musí podnikatel elektronicky odeslat nejpozději do 48 hodin od uskutečnění evidované tržby. Z praktického hlediska může být zajištěno odesílání dat o tržbách automaticky softwarem v pokladním zařízení (tj. údaje o tržbách odeslat automaticky, po obnově spojení). Takové odesílání je však nutné nastavit, což u přístroje zakoupeného žalobcem nelze. Žalobce si pořídil elektronickou pokladnu v prodejně LK Hardware s.r.o.. Je pravdou, že tento přístroj je schopen odeslat data jak prostřednictvím pevné linky, tak prostřednictvím sítě GSM, nicméně musí být jak kapacita datových toků v pevné síti či mobilní signál natolik silný, aby k odeslání datové zprávy průběžně došlo. Je pravdou, že společnost O2 garantuje datový tok 2Mb/s, nicméně skutečnost je daleko jiná a dochází k přenosu dat maximální rychlostí 0,4 Mb/s. Posílení pevné linky by bylo možné, ale daňový subjekt by musel uhradit náklady spojené s výměnou linky v délce cca 1 km, což je zcela nesmyslná investice. Vlivem této skutečnosti není přístroj schopen plynule odeslat údaje o evidované tržbě správci daně. Správní orgán ve svém rozhodnutí presumuje, že připojení v daném místě je v naprostém pořádku, aniž by měl jakékoliv kontrolní měření kapacity pevné sítě. Jediné měření, které správní orgán učinil, bylo měření signálu mobilní sítě, přičemž bylo zjištěno, že signál je velmi slabý (pouze operátor T-Mobile) a navíc značně kolísá a je tedy pro posílání datových zpráv zcela nevyhovující. Tuto skutečnost prakticky potvrzuje i rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj č.j. 211864/17/2405-00510-404715 ze dne 15. 3. 2017.

6. Žalobce dále namítal, že protokoly z místního šetření č.j. 152672/17/2400-11480-404909 a

č.j. 149066/17/2400-11480-404909 ze stejného dne, tedy 23. 2. 2017, na základě kterých byla uložena pokuta, jsou oba zahájeny ve 13.30, přičemž jedno místní šetření mělo skončit v 14.23 hod. a druhé 15.06 hod. a u obou měl být daňový subjekt přítomen. Oba tyto protokoly o místním šetření byly předpřipraveny a dopisovaný text je psán stejným rukopisem. S touto námitkou se odvolací orgán rovněž nevypořádal. Pouze uzavřel, že pokud je žalobcem podepsán, pak je rozhodně v pořádku. Žalobce byl v daném okamžiku šokován přístupem pracovníků finančního úřadu, neboť očekával pomoc při řešení celé věci a nikoliv jednoznačnou šikanu.

7. K tvrzení, že žalobce nevystavil účtenku dvojici hostů, kteří byli ve stejné době v restauraci, jako pracovníci finančního úřadu, žalobce uvedl, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalobce účtenku této dvojici vystavil ještě před jejich odchodem, kdy jeden z páru navštívil toaletu a k té se jde kolem baru. Následně samotná platba před pracovníky finančního úřadu skutečně proběhla bez účtenky, když tato byla vystavena předem. Zákon o evidenci tržeb neupravuje formát ani způsob předání účtenky zákazníkovi. Poplatník může vystavit účtenku v tištěné podobě, elektronicky (bez tisku a předat ji zákazníkovi např. prostřednictvím e-mailu), či jiným obdobným způsobem, který umožňuje zákazníkovi s účtenkou disponovat. Tuto účtenku je povinen vystavit nejpozději v okamžiku uskutečnění tržby, může to být ale dříve. Skutečnost, že zákazník účtenku nepřevzme, je věcí jinou.
8. Žalobce dále namítal, že výše uložené pokuty je naprosto nepřiměřená. Znovu podotýká, že se jednalo o tržbu ve výši 143 Kč a navíc za situace, kdy žalobce žádal z důvodu nekvalitní veřejné datové sítě o povolení evidence tržeb ve zjednodušeném režimu. Argumentace správního orgánu ohledně výše pokuty se zohledněním k výši obratu provozovny je naprosto lichá. Je nutné si uvědomit, že se jedná o zájezdní hospůdku, jejíž obrat je přímo závislý na počasí a ročním období. Je tak tedy naprosto normální, že jeden den je obrat nulový, nebo téměř nulový, kdežto v době víkendů a svátků je obrat několikanásobně až mnohonásobně vyšší. Skutečnost, že žalobce v poslední době dosahuje minimálních zisků z důvodů neustále stoupajících nákladů (mzdy, nájem, energie), je také důvodem, proč žalobce hodlá ukončit své podnikání v [REDAKCE]. Rovněž nelze argumentovat daňovými příznámi a vyšší příjmů fyzické osoby z podnikání bez odečtení výdajů účelně vynaložených na získání příjmů. Taková úvaha nemá oporu v logickém uvažování. Jsou profese, kde výše příjmů je téměř totožná se ziskem před zdaněním, ale hostinská činnost mezi ně rozhodně nepatří. Argument, že výše pokuty činí toliko 6% ze zákonné maximální možné pokuty, je pak absolutně alibistický. Zákon o evidenci tržeb byl přijat odbornou veřejností se značnou nelibostí a výše maximální pokuty v něm uvedená je absolutně nesmyslná. Na druhé straně si je třeba uvědomit, že minimální výše pokuty je 0 Kč a správní orgán by při prvním pochybení měl uložit pokutu na samé spodní hranici a tím daňový subjekt varovat před dalším porušováním ustanovení zákona. Je rovněž nutné si uvědomit, že provozovna, ve které daňový subjekt podniká, je sezónní hospůdka o pěti stolech, kde daňový subjekt pracuje sám se svou rodinou a brigádníci a nedosahuje zdaleka takových příjmů jako jiná hostinská zařízení, která mají daleko větší kapacitu. Výše pokuty je pro daňový subjekt téměř likvidační. Je s podivem, že se politici při zavedení EET dušovali, že budou při jejím zavádění tolerantní a že pokuty budou finanční úřady udělovat až při opakovaných prohřešcích - viz článek „*Drobná porušení zákona nebudou úřady u EET trestat*“. Následně pak okamžitě po jeho zavedení při prvním prohřešku, navíc velmi sporném, udělí pokutu převyšující průměrnou měsíční mzdu v České republice. Přitom v jiných případech jsou udělovány pokuty daleko nižší, viz článek „*Padla dosud nejvyšší pokuta kvůli EET*“. Je přitom veřejně projednávanou otázkou, zda zákon, kterým byl systém EET přijat, není v rozporu s ústavou ČR. Viz článek „*Je EET protiústavní? Rychetský: Volíme ze dvou variant*“.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě - po shrnutí dosavadního průběhu věci a

žalobní argumentace - uvedl, že žalobní námitky de facto korespondují a případně rozvíjejí námitky již obsažené v odvolání žalobce a opakují tak jeho argumentaci jakožto odvolatele. Žalovaný konstatuje, že se s odvolacími námitkami v plném rozsahu vypořádal již v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde podal dostatečné zdůvodnění svého právního závěru, podepřeného příslušnými ustanoveními hmotněprávní normy a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami. Žalovaný i nadále setrvává na svém právním názoru a odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž shrnul veškeré relevantní skutečnosti a zevrubně popsal zjištěný skutkový stav, proto odkazuje soud, aby přihlédl k odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jako k součásti vyjádření žalovaného k žalobě. K jednotlivým žalobním námitkám dále žalovaný uvedl následující:

10. a) Kontrola plnění povinných uložených ZoET byla správním orgánem provedena v rozporu se zákonem

Působnost a výkon odpovídajících pravomocí spojených s evidencí tržeb jsou podle § 2 odst. 1 ZoET svěřeny orgánům Finanční správy České republiky, kterými jsou v prvním stupni finanční úřady (viz zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů); podle druhého odstavce předmětného ustanovení působnost k prověřování plnění povinností při evidenci tržeb mají také orgány Celní správy České republiky. Podle § 33 ZoET se v rámci postupů při správě evidence tržeb postupuje podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), výjimku tvoří řízení o správních deliktech (od 1. 7. 2017 přestupcích) dle § 28 až § 30 ZoET, na která se uplatní příslušná ustanovení správního řádu (od 1. 7. 2017 rovněž zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), z povahy věci v kombinaci se zněním § 33 ZoET. Cílem takto definovaného postupu je sjednocení procesu správního trestání bez ohledu na to, na základě jaké právní úpravy byly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o správním deliktu či přestupku. Aplikačním dopadem dvou různých procesních režimů je pak skutečnost, že k získání relevantních údajů o dodržování povinností uložených ZoET budou orgánům plnícím tímto zákonem svěřenou působnost (zejména v oblasti projednávání přestupků a správních deliktů) svěřeny pravomoci podle daňového řádu, umožňující jim uskutečňovat aktivní úkony ke zjištění skutečností rozhodných pro zahájení správního řízení o přestupku či správním deliktu. Zejména se jedná o vyhledávací činnost podle § 78 daňového řádu a místní šetření podle § 80 daňového řádu; daňový řád se uplatní rovněž pro předávání informací na základě § 34 ZoET.

Žalovaný shledal zcela nepřístojnou argumentaci žalobce (nutno podotknout esenciálně vystavěnou na závěrech vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č.j. 4 Afs 14/2017-36), že uložení pokuty na základě provedeného místního šetření bylo jednoznačně v rozporu se zákonem, neboť se nejednalo o daňovou kontrolu ve smyslu § 85 daňového řádu. Jak uvedeno v bodu [3] tohoto vyjádření, místní šetření na adrese provozovny žalobce bylo dne 23. 2. 2017 správním orgánem provedeno za účelem posouzení žádosti žalobce o povolení pro evidování tržby ve zjednodušeném režimu dle § 11 ZoET, resp. za účelem zjištění plnění povinností uložených ZoET. Oproti tomu se Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku zaobíral otázkou, zda byl tehdejší žalovaný v souvislosti s oznámením o místním šetření ohledně daně z příjmů za zdaňovací období roku 2012 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2012, oprávněn požadovat na tehdejšího žalobce (formou výzvy) předložení účetnictví za účetní období roku 2012 a daňové evidence (dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů) za zdaňovací období březen až prosinec 2012, když dospěl k závěru: „*Pokud správce daně prověřuje plnění daňové povinnosti a tvrzení daňového subjektu v konkrétním zdaňovacím období a vyzývá daňový subjekt k předložení kompletního účetnictví a evidence pro daňové účely pro příslušné zdaňovací období, je povinen zahájit daňovou kontrolu podle § 85 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a nemůže institut daňové kontroly obcházet fingoaným místním šetřením dle § 80 téhož zákona v rámci vyhledávací činnosti.*“ Závěry předestřené Nejvyšším správním soudem tak dle názoru žalovaného (s přihlédnutím k existenci podstatných rozdílů mezi místním

šetřením v rámci vyhledávací činnosti a daňovou kontrolou, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č.j. 1 Afs 70/2004-80, publ. pod č. 937/2006 Sb. NSS) nejsou v nyní posuzované věci jakkoliv aplikovatelné, neboť předmětná místní šetření nebyla správním orgánem provedena za účelem prověřování daňových povinností, resp. tvrzení žalobce v konkrétním zdaňovacím období, nýbrž za účelem posouzení žádosti žalobce o povolení pro evidování tržby ve zjednodušeném režimu dle § 11 ZoET, resp. za účelem prověřování plnění povinností uložených ZoET (při evidenci tržeb). Na základě shora uvedených skutečností je nutno shledat postup správního orgánu při provádění místních šetření souladným s § 80 až § 84 daňového řádu, potažmo s § 33 ZoET.

Zcela účelovou shledal žalovaný námitku, že kontrolní nákup dle § 24 ZoET může být správním orgánem proveden až v okamžiku, kdy je objektivně zjištěno, že žalobce soustavně porušuje povinnosti vyplývající ze ZoET, neboť materiální podstatou kontrolního nákupu je zjištění skutečného stavu okolností relevantních pro následné posouzení, zda u subjektu vůči němuž je kontrolní nákup vykonáván (žalobce) nedošlo k porušení zákonných povinností, např. ke zjištění míry plnění povinnosti zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně [§18 odst. 1 písm. a) ZoET], povinnosti vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne [§18 odst. 1 písm. b) ZoET] nebo povinnosti mít v okamžiku uskutečnění evidované tržby vyvěšeno informační oznámení (§ 25 ZoET). Kontrolní nákup je na základě odkazu obsaženého v § 33 ZoET faktickým úkonem, jehož režim je upraven daňovým řádem, jedná se o postup při vyhledávací činnosti dle § 78 a násl. daňového řádu, konkrétně o úkon v rámci místního šetření podle § 80 až 84 daňového řádu, který je součástí vyhledávací činnosti. Na úpravu kontrolního nákupu se tak z podstaty věci vztahují zejména ustanovení § 78 odst. 1, 2, 3 písm. a), c) a e), § 80 odst. 1 (ve vztahu k „*získání důkazních prostředků*“), 2, 3 a 4 a § 82 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný v této souvislosti považuje za nezbytné podotknout, že podle § 78 odst. 1 daňového řádu lze vyhledávací činnost při správě daní vykonávat v průběhu řízení i před jeho zahájením, a to i tehdy, pakliže na základě zjištěných poznatků řízení nakonec zahájeno nebude.

11. b) Předpřipravené protokoly o místním šetření

Žalovaný považuje v prvé řadě za nezbytné důrazně odmítnout nepodložené a zcela v rovině spekulací nacházející se tvrzení žalobce stran „*šíkany úředních osob správního orgánu*“. Žalobce nadto předmětnou námitku (podle názoru žalovaného zcela irelevantní) žádným způsobem nespécifikoval, nutno podotknout vyjma obecného konstatování „*žalobce byl v daném okamžiku šokován přístupem pracovníků finančního úřadu*“, takto uplatněnou námitku není možno považovat za dostatečně konkrétní a nelze se s ní adekvátně vypořádat. Žalovaný pro stručnost odkazuje na závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 22. 6. 2005, sp.zn. Ca 110/2004 uvedl: „*Pokud si pracovníci správce daně před ústním jednáním předem připraví protokol o ústním jednání tak, že do něj předem vyplní skutečnosti známé již před jednáním, není to v rozporu se ZSDP. S ohledem na zachování smyslu ústního jednání mezi správcem daně a daňovým subjektem (sdělování vzájemných stanovisek a poznatků, dosavadních výsledků daňového řízení, odstraňování případných nesrovnalostí...) by však měly být do protokolu o ústním jednání předem vyplňovány pouze údaje, o nichž lze předpokládat, že o nich nebude sporu mezi účastníky daňového řízení. Ostatní skutečnosti by se měly uvádět do protokolu až při ústním jednání s daňovým subjektem, neboť se tím minimalizují jeho případné námitky proti obsahu protokolu ve smyslu ust. § 12 odst. 2 ZSDP a zůstane tak zachován smysl ústního jednání.*“ Ačkoliv jmenovaný soud rozhodoval za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, není důvodu se od závěrů tehdy vyslovených odchylovat, neboť institut „*protokolu*“ zůstal podstatou a smyslem nezměněn i v nové právní úpravě v § 60 až § 62 daňového řádu. Z předloženého spisového materiálu je seznatelné, že správním orgánem byly v dotčených protokolech „*předpřipraveny*“ údaje patrné z veřejně dostupných rejstříků či obsahu spisového materiálu (tedy údaje nesporné), dále byly „*předpřipraveny*“ toliko otázky, na něž měl žalobce úředním osobám správního orgánu odpovědět. V této souvislosti nelze opomenout, že žalobci byla dána možnost vznést proti předmětným protokolům výhrady a návrhy, popř. odepření jejich podpisu; žalobce

tohoto práva nevyužil a s obsahem protokolů bez výhrad souhlasil. Žalovaný je přesvědčen, že dotčené protokoly byly sepsány v souladu s § 60 až 62 daňového řádu i relevantní judikaturou, a shledal na základě shora uvedeného předmětnou námitku zcela nedůvodnou.

12. c) Kvalita internetového (datového) připojení

Žalovaný považuje opakování již uvedených skutečností za nadbytečné a neúčelné, v podrobnostech proto odkazuje na body [23] až [28] žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterých se s totožnými námitkami již obsáhle vypořádal. Zcela nedůvodnými shledal žalovaný námitky žalobce týkající se rozložení důkazního břemene stran prokázání špatné kvality internetového připojení, resp. nezohlednění špatné kvality internetového připojení v průběhu řízení, neboť správní orgán na základě měření přítomnosti a síly mobilního signálu (provedeného v rámci místního šetření dne 23. 2. 2017, viz protokol č.j. 149066/17/2400-11480-404909), resp. na základě veřejně dostupných informací (viz odstavec [10] rozhodnutí o povolení pro evidování tržeb ve zjednodušeném režimu, č.j. 211864/17/2405-00510-404715 ze dne 15. 3. 2017) dospěl k závěru, že vzhledem k výsledkům měření přítomnosti a síly mobilního signálu lze důvodně předpokládat, že by z důvodu překročení mezní doby odezvy nebylo možné v případě žalobce provádět evidenci tržeb „on-line“ ve smyslu § 18 ZoET. Správním orgánem bylo dále zjištěno, že společnost O2 Czech Republic a.s., IČ: 60193336 (dále jen „společnost O2“) eviduje na adrese provozovny žalobce telefonní linku (s účastnickým číslem [REDACTED]) umožňující internetové připojení ADSL pro zasílání datových zpráv o evidovaných tržbách (viz odpověď společnosti O2 na výzvu k poskytnutí informací č.j. 198804/17 ze dne 6. 3. 2017). Z relevantní části spisového materiálu (přehled součtů e-tržeb) rovněž vyplývá, že žalobce zaslal datovou zprávou údaje o evidované tržbě ve výši 276 Kč správci daně již dne 31. 1. 2017, ačkoliv podle vyjádření žalobce byla provozovna v době od 1. 12. 2016 do 31. 1. 2017 uzavřena (viz protokol č.j. 152672/17/2400-11480-404909), ode dne 4. 2. 2017 pak byly žalobcem datové zprávy o evidovaných tržbách správci daně zasílány i nadále. Lze tak konstatovat, že žalobce byl objektivně schopen plnit povinnosti stanovené ZoET, jinými slovy byl žalobce schopen zasílat správci daně datové zprávy o evidovaných tržbách. Tento závěr správního orgánu (potažmo žalovaného) ostatně vyplývá rovněž z rozhodnutí o povolení pro evidování tržeb ve zjednodušeném režimu č.j. 211864/17/2405-00510-404715 ze dne 15. 3. 2017, kterým správní orgán zamítl žádost žalobce o povolení evidovat tržby ve zjednodušeném režimu (bod [3] tohoto vyjádření). Námitky vystavené na argumentaci (s pouhým odkazem na sdělení techniků společnosti O2, resp. společnosti LK - Hardware, s.r.o., IČ: 26351803), že za stávající infrastruktury internetového připojení ADSL nelze zasílat správci daně datové zprávy o evidovaných tržbách, neboť kapacita datových toků není poskytovatelem služeb garantovaných 2Mb/s, nýbrž pouze 0,4 Mb/s, zůstaly obdobně jako v podané žalobě toliko v rovině tvrzení žalobce; v kontextu výše uvedeného je pak nutno shledat irelevantními důkazy předložené žalobcem v rámci doplnění odvolání, tj. fakturu č. 20170035 ze dne 31. 1. 2017 a příjmový pokladní doklad ze dne 31. 1. 2017 (nákup zařízení EET KASA FIK ORANGE).

Ačkoliv žalobce neuplatnil v podané žalobě (resp. v odvolání) námitku, že důvodem pro vystavení ručně vypsané účtenky byl výpadek elektrické energie (tato byla uplatněna toliko v odporu proti příkazu o uložení pokuty), považuje žalovaný za vhodné pro úplnost podotknout, že ke dni provedení místního šetření (23. 2. 2017) správní orgán nerozhodl o žádosti žalobce o povolení evidovat tržby ve zjednodušeném režimu, žalobce tak byl podle § 37 odst. 1 ZoET povinen ode dne 1. 12. 2016 evidovat tržby běžným způsobem ve smyslu § 18 ZoET. Ustanovení § 30 odst. 3 ZoET obsahuje „liberační důvody“ pro vyloučení odpovědnosti v případě správních deliktů právnických osob nebo fyzických osob podnikajících podle tohoto zákona, u nichž se uplatňuje koncept odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Právnická nebo fyzická osoba (žalobce) musí prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které by bylo v daném konkrétním případě objektivně možné (a tedy i spravedlivé) požadovat od jakékoliv jiné osoby, pokud by se ocitla na jeho místě, aby porušení právní povinnosti tvořícímu obecný znak tohoto správního deliktu

zabránil; právnická nebo fyzická osoba (žalobce) tedy musí prokázat objektivně normativní kritérium požadovatelného vynaložení úsilí i míru vlastního skutečně vynaloženého úsilí. Jako „liberační důvody“ mohou za splnění stanovených podmínek působit i prokázané důvodné okolnosti nezáležející v dispozici žalobce, jež zabránily zaslání údajů o evidované tržbě ve lhůtách stanovených ZoET v případě překročení mezní doby odezvy podle § 22, nebo v případě evidování přijatých tržeb ve zjednodušeném režimu dle § 23. Příkladem může být porucha (např. v důsledku přepětí elektrické energie) způsobivší ztrátu všech zařízení, která jsou schopna elektronickou evidenci tržeb realizovat; důkazním prostředkem stran prokázání takových okolností pak může být např. potvrzení dodavatele elektrické energie o jejím výpadku, či doklad o opravě zařízení. Žalovaný v kontextu výše uvedeného podotýká, že žalobce disponuje zařízením (elektronickou pokladnou EET KASA FIK ORANGE) nevyžadujícím stálé připojení ke zdroji elektrického proudu, jenž je schopno odesílat datové zprávy o evidovaných tržbách jak prostřednictvím linky ADSL, tak i prostřednictvím mobilní sítě GSM. Z obsahu předloženého spisového materiálu pak jednoznačně vyplývá, že žalobce správnímu orgánu žádné důkazní prostředky stran prokázání tvrzeného výpadku elektrické energie nepředložil; nelze opomenout, že žalobce při provádění místního šetření „výpadek elektrického proudu“ ani netvrdil, neboť takové vyjádření žalobce v protokolu č.j. 152672/17/2400-11480-404909 absentuje. S přihlédnutím k tomu, že se žalobce žádným způsobem nepokusil o vystavení účtenky v souladu se ZoET a následně odeslání datové zprávy o evidované tržbě ve smyslu § 22 ZoET (v podrobnostech bod [27] žalobou napadeného rozhodnutí), lze konstatovat, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí, aby zabránil porušení právních povinností plynoucích z relevantních ustanovení ZoET.

13. d) Nepravdivé tvrzení správního orgánu o nevystavení účtenky

Námítku, že žalobce vystavil účtenku dvojici hostů přítomných v provozovně v době provádění místního šetření ještě před jejich odchodem (účtenka byla vystavena předem, neboť jeden z hostů navštívil toaletu, k níž se prochází kolem baru) a následná platba před úředními osobami správního orgánu pak proběhla bez vystavení účtenky, shledal žalovaný zcela účelovou. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce odeslal dne 23. 2. 2017 správci daně dvě datové zprávy o evidovaných tržbách, a to v čase 13:43 hod. ve výši 389 Kč a v čase 13:47 hod. ve výši 133 Kč. Tyto údaje (čas a výše evidované tržby) však neodpovídají údajům o čase a výši tržby, kterou žalobce přijal od dotčené uvedené dvojice hostů (v čase 13:45 žalobce přijal tržbu ve výši 125 Kč). Údaje o tržbě ve výši 125 Kč rovněž neobsahuje ani výpis detailních údajů o tržbách (období 23. 2. 2017 až 25. 2. 2017), ačkoliv byl žalobce v případě překročení mezní doby odezvy (např. z důvodu výpadku internetového spojení) povinen postupem dle § 22 ZoET vystavit účtenku bez fiskálního identifikačního kódu s uvedením podpisového kódu poplatníka (§ 20 odst. 3 ZoET) a nejpozději do 48 hodin od uskutečnění evidované tržby (pominutí příčiny vedoucí k překročení mezní odezvy) zaslat datovou zprávou správci daně údaje o evidované tržbě. Ačkoliv se lze ztotožnit s argumentací, že žalobce je povinen vystavit účtenku nejpozději v okamžiku uskutečnění tržby, přičemž účtenku může vystavit dříve (neboť ZoET neupravuje formát ani způsob předání účtenky zákazníkovi), žalovaný má na základě výše uvedeného za to, že žalobce dotčeným hostům (tj. tomu, od koho plynula evidovaná tržba) účtenku v rozporu s § 18 odst. 1 písm. b) ZoET nevystavil.

14. e) Nepřiměřená výše pokuty

Zcela irelevantní shledal žalovaný úvahu žalobce, že správní orgán by měl při prvním pochybení uložit pokutu na samé spodní hranici, tj. ve výši 0 Kč (a tím varovat žalobce před dalším porušováním zákonných ustanovení), neboť jak uvedeno níže, společenská škodlivost správních deliktů spáchaných žalobcem není nepatrná tak, aby nebylo možné chování žalobce postihnout uložením pokuty, jež je majetkovou sankcí spojenou se zásahem do vlastnické sféry pachatele přestupku (žalobce), v jejímž důsledku dochází ke zmenšení pachatelova majetku; pokuta tak představuje v zásadě přípustný zásah do vlastnického práva jedince (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02). A contrario smyslem žalobcem implicitně navrhovaného

institutu napomenutí je toliko „*výchovně*“ působit na pachatele deliktu a morálně odsoudit jeho jednání, či jej upozornit na skutečnost, že jeho jednání je protiprávní a tedy společensky nežádoucí.

Žalovaný v podrobnostech odkazuje na body [30] až [33] žalobou napadeného rozhodnutí a konstatuje, že žalobce svým jednáním, tj. vystavením ručně psané účtenky, jež neobsahovala údaje dle § 20 ZoET, a neodesláním datové zprávy o evidované tržbě správci daně nejpozději při uskutečnění evidované tržby dle § 18 odst. 1 písm. a) ZoET, naplnil formální i materiální znaky skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 29 odst. 2 písm. a) a b) ZoET ve spojení s § 18 odst. 1 písm. a) ZoET (splnění formálních znaků určité skutkové podstaty předpokládá, že v případě naplnění v běžně se vyskytujících případech bude daný skutek společensky škodlivý, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, sp.zn. 9 As 34/2012). Jednání žalobce je nutno shledat rozporným jak se smyslem a účelem ZoET, tak i s cílem správního zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady podle § 1 odst. 2 daňového řádu. V případě spáchaných správních deliktů ve smyslu § 29 odst. 2 písm. a) a b) ZoET lze dle § 29 odst. 3 písm. a) téhož zákona uložit pokutu ve shodné výši do 500 000 Kč, správní orgán je při stanovení výše pokuty povinen přihlídnout k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, stejně jako k okolnostem svědčícím v jeho neprospěch. Žalovaný je přesvědčen, že pokuta v celkové výši 25 000 Kč je pokutou stanovenou v souladu se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení, v posuzovaném případě byly správním orgánem (potažmo žalovaným) zohledněny přitěžující i polehčující okolnosti. S vědomím zákonného rozpětí sankcí a s přihlídnutím k míře závažnosti, četnosti a okolnostem zjištěných správních deliktů je pak nutno shledat pokutu stanovenou v adekvátní výši; takto stanovená pokuta je pokutou odůvodnitelnou, dostatečně plní svou preventivní a represivní funkci, jejíž výše odpovídá výši sankcí obdobných případů.

Žalovaný se rovněž neztotožňuje s námitkou žalobce, že správní orgán (potažmo žalovaný) při stanovení pokuty vycházel pouze z deklarovaných příjmů žalobce, aniž by byly v této souvislosti zohledněny výdaje žalobce na dosažení těchto příjmů. Žalovaný na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 Ads 140/2014-58 (resp. rozsudek ze dne 15. 4. 2015, č.j. 6 Ads 297/2014-36) a v této souvislosti dodává, že při úvaze o tom, zda se v daném konkrétním případě jedná o sankci zjevně nepřiměřenou, je nutno přihlídnout ke všem okolnostem posuzované věci. Kromě povahy jednání, za něž je pokuta ukládána, však nelze nepřihlídnout také k výše uvedené zákonem stanovené horní hranici pokuty, kterou je vyjádřena též závažnost protiprávního jednání. Žalovaný má za to, že toliko na základě údajů deklarovaných žalobcem v podaných přiznáních k dani z příjmů fyzických osob, či na základě tvrzení žalobce o „*sezónní hospůdce o pěti stolech*“ nelze i s přihlídnutím k tomu, že žalobce nadále vykonává podnikatelskou činnost navzdory její tvrzené „*vysoké zřátovosti*“, dospět bez dalšího k závěru o tvrzeném likvidačním charakteru předmětné pokuty. Pokud by tomu tak nebylo, ztratila by právní úprava v tomto ohledu smysl, neboť by zákonem stanoveného rozpětí nebylo možné využít z důvodu tvrzených nedostatečných majetkových poměrů.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce vznesl nový žalobní bod o vadnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nedostatečném popisu skutku.

V.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních

bodů uplatněných v žalobě.

A.

17. Podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně. Podle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost tržeb vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.
18. Podle § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb právnická osoba a podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
19. Předně je nezbytné uvést, že správní delikty podle § 29 odst. 2 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb jsou vybudovány na principu objektivní odpovědnosti, tj. „*ke vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě.*“
20. Za situace, kdy žalobce nezpochybňoval, že „*nezaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně*“ a „*nevystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plynula*“, bylo žalobcovou jedinou možností zprostit se odpovědnosti za správní delikty, „*prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil*“.
21. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v bodech 25 až 27 uvedl: „*Odvolací orgán poukazuje na to, že možnost zprostit se objektivní odpovědnosti (tzv. liberace) připouští § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, který stanovuje, že právnická osoba a podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila (viz odst. [19] tohoto rozhodnutí o odvolání). Odvolací orgán uvádí, že liberační důvod je naplněn v případě neodvratitelné události přicházející zásahem zvenčí (např. porucha zařízení v důsledku přepětí elektrické energie, přerušeni elektrické energie v důsledku překopání kabelů, zkrat v elektroinstalaci způsobivší výpadek elektrické energie i po zapnutí jističe apod.), který při běžném provozu pokladního zařízení vyvolá škodlivý účinek, jemuž nemohl poplatník nikterak zabránit, a nebylo možné škodlivému účinku předejít ani použitím dostupných opatření. Zároveň se může jednat o situaci vedoucí k porušení povinnosti, při níž nelze objektivně nikdy na straně poplatníka vyšší úsilí vyžadovat, tj. jedná se o náhle, nepředvídatelné a nevyhnutelné okolnosti, které poplatníkovi zabránily splnit uloženou povinnost. Prokázáním uvedených skutečností pak může být např. potvrzení dodavatele elektrické energie o výpadku; doklad, po jakou dobu bylo pokladní zařízení v servisu, potvrzení od elektrikáře o době opravy apod. Lze doplnit, že údaje o přijatých platbách po dobu nefunkčního pokladního zařízení je však poplatník povinen správci daně zaslat elektronickou cestou z funkčního pokladního zařízení dodatečně po odstranění příčin disfunkce. S ohledem na právě uvedené odvolací orgán konstatuje, že v daném případě liberační důvod nebyl naplněn a výše popsané jednání nelze dle odvolacího orgánu podřadit pod § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb. Odvolací orgán s odkazem na obsah spisu uvádí, že účastník řízení disponuje elektronickou pokladnou, která je schopna odeslat data jak prostřednictvím pevné linky, tak prostřednictvím sítě GSM. Dle obsahu protokolu o místním šetření se jedná o mobilní zařízení s akumulátorem neryžadující stálé připojení ke zdroji elektrického proudu. Přesto účastník řízení vydal úředním osobám při místním šetření konaném dne 23. 2. 2017 ručně psanou účtenku opatřenou pouze razítkem provozovny, a to s odkazem na výpadek elektrického proudu v provozovně. O vytištění účtenky a následné odeslání datové zprávy se účastník řízení ani nepokusil. V případě, že by vinou nedostatečného připojení nebyla datová zpráva odeslána, mohl účastník řízení postupovat dle odst. [27] tohoto rozhodnutí, tedy datovou zprávu odeslat později, a to do 48 hodin od uskutečnění evidované tržby. Skutečnost, že by došlo k výpadku elektrického proudu v provozovně, není v protokole o místním šetření vůbec zmíněna. Účastník řízení navíc tvrdí výpadek elektrického proudu nikterak nedoložil. Odvolací orgán dále uvádí postup, pro případ, kdy dojde k výpadku internetového spojení. Za normální situace postupuje účastník řízení dle § 18 odst. 1 zákona o evidenci tržeb (viz odst. [13] tohoto rozhodnutí). Pokud dojde k výpadku internetového připojení (nebo nastane technická závada) a pokladnímu zařízení se nepodaří navázat spojení se společným technickým zařízením správce daně v nastavené mezní době odezvy (dle § 21 odst. 2 zákona o evidenci tržeb minimálně 2 sekundy), postupuje účastník řízení podle § 22*

tébož zákona (viz odst. [16] tohoto rozhodnutí). V takové situaci nemusí pokladní zařízení už dál čekat na odezvu ze systému správce daně a účastník řízení vystaví účtenku bez fiskálního identifikačního kódu, ale je na ní povinen uvést dle §20 odst. 3 zákona o evidenci tržeb (viz odst. [14] tohoto rozhodnutí) podpisový kód poplatníka. Po pominutí příčiny vedoucí k překročení mezní doby odezvy je účastník řízení povinen bezodkladně zaslat datovou zprávou správci daně údaje o evidované tržbě, nejpozději však do 48 hodin od uskutečnění evidované tržby. Z praktického hlediska může být zajištěno odesílání dat o tržbách automaticky softwarem v pokladním zařízení (tj. údaje o tržbách odeslat automaticky, až se spojení obnoví). Odvolací orgán doplňuje, že řada pokladních zařízení je nastavena tak, že sama bez upozornění či s upozorněním odesílá datové zprávy po obnovení internetového připojení, díky čemuž není účastník řízení dále zatížen evidencí těchto dříve neodeslaných tržeb. Odvolací orgán k problematice mezní doby odezvy uvádí, že § 21 odst. 2 zákona o evidenci tržeb (viz odst. [15] tohoto rozhodnutí) umožňuje účastníku řízení nastavit pokladní zařízení tak, že bude zajišťovat vystavení účtenky s fiskálním identifikačním kódem do doby stanovené dle jeho vlastního uvážení, minimálně však do 2 sekund od uskutečnění evidované tržby. Odvolací orgán dále upozorňuje, že k zákonu o evidenci tržeb probíhalo a i stále probíhá množství seminářů a konferencí k zajištění informovanosti dotčených subjektů. Stejně tak byla dne 1. 8. 2016 spuštěna telefonická linka k metodickým dotazům týkajících se zákona o evidenci tržeb a rovněž je možné využít podporu na webových stránkách Finanční správy www.etrzby.cz. Je tedy na účastníkovi řízení, aby využil veškeré možnosti k tomu, aby postupoval v souladu se zákonem o evidenci tržeb.“ Soud se se závěry žalovaného zcela ztotožňuje.

22. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že „v místě provozovny, [redacted]“ je velmi špatný příjem mobilního signálu a rovněž linka, která je deklarována jako DSL, má velmi malou přenosovou kapacitu“ a že „u přístroje zakoupeného žalobcem nelze nastavit, aby údaje o tržbách byly odeslány automaticky po obnově spojení“, nejedná se o skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobce „prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil“. Naopak svědčí o tom, že si byl dobře vědom situace na místě a přesto zvolil neodpovídající technické řešení. Pokud by žalobce například disponoval elektronickou pokladnu s možností „odeslat údaje o tržbách automaticky po obnově spojení“, eventuálně ji nejpozději do 48 hodin dopravil do místa s dostatečným internetovým připojením, ke spáchání správních deliktů by nedošlo. Žalobce tudíž nečinil nic pro to, aby porušení právních povinností zabránil.
23. Nad rámec uvedeného je nezbytné doplnit, že u žalobce nebyly shledány podmínky pro povolení evidování tržeb ve zjednodušeném režimu. Jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 15. 3. 2017, č.j. 211864/17/2405-00510-404715. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno: „Správce daně po vyhodnocení tvrzení uvedených v žádosti a z podkladů, které si opatřil na základě vlastního šetření, zjistil, že v daném místě není daňový subjekt schopen přijímat signál pro zabezpečení evidence tržeb přes žádného mobilního operátora. Dále má správce daně za prokázané, že je v daném místě zřízena pevná telefonní linka, jejímž účastníkem je daňový subjekt. Tato pevná linka umožňuje zřízení služby internetového připojení ADSL pro zasílání datových zpráv s údaji o evidovaných tržbách.“ Měl-li žalobce za to, že jsou uvedené závěry nesprávné, nic mu nebránilo, aby tyto závěry vyvrátil, což však neučinil. Nemůže se tak důvodně odkazovat na to, že podmínky pro povolení evidování tržeb ve zjednodušeném režimu v jeho případě byly dány. V listině vystavené společností O2 Czech Republic a.s. ze dne 21. 2. 2018, kterou žalobce předložil až po vyjádření žalovaného k žalobě, bylo uvedeno: „Reaguji na Váš podnět ze dne 22. 1. 2018, evidovaný pod číslem 1-51235843777 ohledně funkčnosti služby Internetové připojení u pevné linky č. [redacted], vedené na účastníka J.S. IČ [redacted]. Provedeným šetřením na základě blášené poruchy číslo 26270459 ze dne 15. 12. 2017 bylo zjištěno, že v lokalitě [redacted], [redacted], v důsledku potíží se stabilním připojením, mohlo docházet k omezení služeb. Aktuálně bobužel nelze navýšit parametry linky z důvodu dlouhého vedení a vysokého útlumu. Za vzniklé potíže se omlouváme“. Obsah této listiny se tak vztahuje k jinému období, nikoli 23. 2. 2017, nýbrž k „blášení z 15. 12. 2017“, současně neprokazuje, že „pevná linka neumožňuje zřízení služby internetového připojení ADSL pro zasílání datových zpráv s údaji o evidovaných tržbách“. Hovoří pouze o tom, že „mohlo docházet k omezení služeb“, nikoli, že tyto služby jsou nedostupné. Taktéž z ní nevyplývá, že by žalobce „vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat,

aby porušení právní povinnosti dne 23. 2. 2017 *zabránil*“, nýbrž pouze to, že žalobce dne 15. 12. 2017 učinil hlášení o poruše. Žalobce ani netvrdil, že by se dne 23. 2. 2017 pokusil „odeslat data prostřednictvím pevné linky“.

24. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti závěrům správních orgánů, že účtenka nebyla vydána ani další „*dvojici hostů*“, je nezbytné uvést, že tato skutečnost je sice správními orgány v odůvodnění jejich rozhodnutí zmiňována, ale za tuto skutečnost žalobce nebyl trestán. Vyplyvá tak zejména z bodu 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl: „*Odvolací orgán uvádí, že má na základě posouzení spisového materiálu za prokázané, že v rámci místního šetření dne 23. 2. 2017 byl uskutečněn kontrolní nákup v částce 143,- Kč, na který byla úředním osobám vystavena ručně psaná účtenka, která neobsahovala údaje v souladu s ustanovením § 20 zákona o evidenci tržeb. Zároveň nedošlo k odeslání zprávy na společné zařízení správce daně o přijaté tržbě z tohoto kontrolního nákupu. Uvedeným jednáním ze strany účastníka řízení došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb, a tím i k naplnění formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 29 odst. 2 písm. a) a písm. b) téhož zákona (viz odst. [13] a odst. [17] tohoto rozhodnutí o odvolání).*“ Téhož si byl vědom i žalobce, když v úvodu části IV. žaloby uvedl: „*K otázce výše pokuty žalobce namítá, že tato je naprosto nepřiměřená. Znovu podotýká, že se jednalo o tržbu ve výši 143,- Kč a navíc za situace, kdy žalobce žádal z důvodu nekvalitní veřejné datové sítě o povolení evidence tržeb ve zjednodušeném režimu.*“
25. Podle § 85 odst. 1 daňového řádu jsou předmětem daňové kontroly daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. Podle § 80 odst. 1 daňového řádu může správce daně provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější.
26. V protokolu o místním šetření ze dne 23. 2. 2017 byl předmět jednání označen takto: „*Místní šetření v rámci vyhledávací činnosti za účelem prověřování plnění povinností při evidenci tržeb dle zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb*“.
27. Předmětem „*šetření na místě samém*“ tak nebylo „*zjištění okolností pro správné zjištění a stanovení daně*“, nýbrž ověření plnění povinností uložených zákonem o evidenci tržeb. Nebyl tudíž žádný důvod pro to, aby správce daně provedl daňovou kontrolu. K „*šetření skutečností na místě samém*“ slouží institut místního šetření podle § 80 a násl. daňového řádu. Prvoinstanční orgán proto nepochybil, když tohoto institutu využil.
28. Shora uvedené platí shodně pro protokol o místním šetření z téhož dne, jehož předmět jednání byl označen takto: „*Místní šetření ve věci posouzení žádosti o zjednodušený režim podle § 11 zák. 112/2016 Sb. – o evidenci tržeb ve znění pozdějších předpisů*“.
29. Podle § 24 odst. 1 zákona o evidenci tržeb orgán příslušný k prověřování plnění povinností při evidenci tržeb může za účelem zjištění plnění povinností uložených tímto zákonem provádět kontrolní nákup. Zákon nestanoví podmínku, které se dovolával žalobce, tedy, že by „*kontrolní nákup bylo možné učinit až v okamžiku, kdy je objektivně zjištěno, že daňový subjekt soustavně porušuje své povinnosti vyplývající ze zákona o evidenci tržeb*“. Prvoinstanční orgán tak byl oprávněn provést kontrolní nákup.
30. Jak vyplývá z protokolů o místním šetření ze dne 23. 2. 2017, jejich text byl sice připravený předem, avšak zjištění učiněná na místě samém a vyjádření žalobce jsou vepsána propisovací tužkou. Pokud je konstatační část protokolu připravena předem a daňovému subjektu je umožněno se k obsahu protokolu vyjádřit a jeho vyjádření jsou zaznamenána, nelze bez dalšího dospět k závěru, že by došlo ke zkrácení na procesních právech způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

31. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
32. Soud uloženou pokutu ve výši 25 000 Kč nepovažuje za uloženou ve zjevně nepřiměřené výši.
33. Pokuta byla uložena ve výši 6 % možné výše pokuty, a proto již z toho důvodu nelze uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou. Stále se totiž jedná o pokutu uloženou ve spodní polovině možné sankce.
34. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolací orgán uvádí, že stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty, v předmětném případě stanovené v § 29 odst. 2 písm. a) a písm. b) ve spojení s § 18 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb, zákon předpokládá, že v případě naplnění v běžně se vyskytujících případech bude daný skutek společensky škodlivý (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č.j. 9 As 34/2012). Společenská škodlivost správních deliktů, kterých se dopustil účastník řízení, není nepatrná tak, že by ji nebylo možno ve správním řízení postihnout. Jednání účastníka řízení lze bezpochyby považovat za společensky škodlivé, poškozující jednak primární cíl evidence tržeb, kterým je narovnání přehledu o uskutečněných tržbách poplatníků, tak i naplnění doplňujícího institutu evidence tržeb pro účely správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. S ohledem na skutečnosti uvedené v odst. [30] tohoto rozhodnutí o odvolání odvolací orgán konstatuje, že účastník řízení svým jednáním jednoznačně naplnil jak formální, tak i materiální stránku správních deliktů ve smyslu § 29 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb, a proto je nezbytné toto jednání postihnout. V případě spáchaných správních deliktů ve smyslu § 29 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb lze dle ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) téhož zákona uložit pokutu ve shodné výši, tj. až do 500.000,- Kč. Při stanovení výše pokuty je třeba rovněž přihlídnout k okolnostem svědčícím ve prospěch účastníka řízení, stejně jako k okolnostem svědčícím v jeho neprospěch. Správní orgán správně vzal při stanovení výše pokuty v úvahu jako polehčující okolnost skutečnost, že účastník řízení dosud nebyl postižen za toto deliktní jednání, tj. jednalo se u něj o první zjištěné porušení povinnosti evidovat tržby řádně a včas. Jako přítěžující okolnost správní orgán správně zhodnotil skutečnost, že se účastník řízení současně dopustil dvou správních deliktů dle zákona o evidenci tržeb. Po posouzení těchto okolností (jak by byly posouzeny správním orgánem) vzhledem k povaze a míře závažnosti deliktního jednání účastníka řízení, jeví se pokuta uložená správním orgánem jako nepřiměřená. Odvolací orgán by považoval v návaznosti na výše uvedené za přiměřenou výši pokuty částku 15.000,- Kč, která je vzhledem k dosavadní rozhodovací praxi u obdobných případů obvyklá. Odvolací orgán je však na rozdíl od správního orgánu toho názoru, že jako k přítěžující okolnosti by mělo být přihlídnuto i ke skutečnosti, že deliktní jednání účastníka řízení nejeví znak ojedinelosti, jak je uvedeno v odst. [23] tohoto rozhodnutí. Zjednání účastníka řízení je totiž patrné, že nešlo o nahodilé opomenutí např. z důvodu silného provozu v restauraci. Odvolací orgán proto proti správnímu orgánu považuje dané jednání za významnou přítěžující okolnost, neboť jednání účastníka řízení jeví znaky systematického přístupu při nerespektování příslušných právních předpisů a pokuta ve výši 15.000,- by tak neplnila svoji represivní a preventivní funkci. Odvolací orgán tedy při úvaze o výši pokuty zohlednil jak polehčující okolnost zohledněnou správním orgánem, tak okolnosti přítěžující (viz odst. [31] tohoto rozhodnutí o odvolání) a po zohlednění všech výše uvedených skutečností a s přihlídnutím k rozhodovací praxi stanovil výši pokuty v částce 25.000,- Kč, která se jeví jako přiměřená vzhledem k uvedeným okolnostem daného případu a přistoupil tak ke snížení pokuty uložené správním orgánem o 5.000,-Kč. Odvolací orgán tak učinil s vyhodnocením převahy přítěžujících okolností nad polehčujícími, a proto výše sankce i po jejím snížení přesahuje výši běžné sankce ve vztahu k případům rozhodovaným odvolacím orgánem. Odvolací orgán mimo výše uvedené posoudil k námitce účastníka řízení výši pokuty i z hlediska jejího možného likvidačního charakteru. Účastník řízení uvádí v daňovém přiznání daně z příjmů fyzických osob za rok 2014 dílčí základ daně ve výši 59.726,- Kč, za rok 2015 dílčí základ daně ve výši 26.194,- Kč a v daňovém přiznání za rok 2016 dokonce uvádí ztrátu ve výši -293.507,- Kč. Ačkoliv by uvedené podklady mohly navozovat dojem, že pokuta je ukládána v likvidační výši, odvolací orgán je opačného názoru a přiklání se k úvaze, že tato situace mohla vzniknout*

nezanesením všech tržeb do propočtu základu daně. K tomuto závěru odvolací orgán dospěl po vyhodnocení deliktního jednání účastníka řízení, kdy povinnosti evidovat všechny tržby nedostál. Odvolací orgán má tak důvodné podezření, že v minulosti mohly být tržby ze strany účastníka řízení kráceny. Tuto úvahu odvolacího orgánu podporuje i skutečnost, že účastník řízení nadále pokračuje ve své podnikatelské činnosti, navzdory „vysoké ztrátovosti“ své činnosti za uplynulé 3 roky. Daňové příznání k dani z příjmů fyzických osob tak odvolací orgán nepovažuje za průkazný podklad pro posouzení výše uložené pokuty jako likvidační. Po posouzení všech zmíněných skutečností odvolacím orgánem dospěl tento k závěru, že pokuta uložená ve výši 25.000,- Kč je vzhledem k míře závažnosti a okolnostem zjištěných správních deliktů, dále pak po zohlednění všech přítěžujících okolností a polehčujících okolností, jak je uvedeno výše, zcela v souladu se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení a dostatečně plní svou preventivní a represivní funkci. Současně odpovídá vyšší sankci u obdobných případů rozhodovaných odvolacím orgánem, a je proto zcela odůvodnitelná. Odvolací orgán pro informaci doplňuje, že účastník řízení může využít oprávnění dle ustanovení § 156 a násl. daňového řádu a požádat správce daně o poseckání úhrady daně (v tomto případě úhrady uložené pokuty), případně rozložení její úhrady na splátky.“

35. Soud ve shodě se žalovaným považuje jednání žalobce za závažné, tj. „za společensky škodlivé, poškozující jednak primární cíl evidence tržeb, kterým je narovnání přehledu o uskutečněných tržbách poplatníků, tak i naplnění doplňujícího institutu evidence tržeb pro účely správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady“. Jednání žalobce směřovalo proti samému smyslu zákona o evidenci tržeb, jehož „hlavním cílem je získání informací, které zabezpečí lepší správu daní (zejména daní z příjmů a daně z přidané hodnoty)“, jak uvádí důvodová zpráva k tomuto zákonu.
36. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) uvedl: „I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. II. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“
37. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokuta nesmí mít „likvidační charakter“. Taková situace však v případě žalobce nenastala. Žalobce totiž ani netvrdil, že by uložená pokuta pro něho měla „likvidační charakter“. Tvrdil v žalobě pouze, že by měla „téměř likvidační“. Žalobce v žalobě současně nepředestřel své majetkové poměry, ve vztahu ke kterým by teprve bylo možné eventuálně usuzovat o „likvidačním charakteru pokuty“. Své majetkové poměry žalobce nepředestřel ani k výzvě soudu ze dne 8. 12. 2017, č.j. 57 Af 26/2017-28, když svůj návrh na příznání odkladného účinku žalobě vzal pro zaplacení pokuty zpět. K dalším námitkám žalobce je pak třeba konstatovat, že tvrzená nízká výnosnost podnikání žalobce neprokazuje „likvidační charakter“ pokuty.
38. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se „likvidačním charakterem“ pokuty zabýval. Uvedl jasné úvahy, které jej při posouzení této otázky vedly. Pokud měl žalobce za to, že jsou jeho majetkové poměry jiné, nic mu nebránilo, aby je tvrdil a prokázal.
39. Pokud jde o novinový článek na „iDNES.cz“ s názvem „Padla dosud nejvyšší pokuta kvůli EET. Úřady proti nepoctivcům přitvrdily“, vyplývá z něho, že „ve správních řízeních pokuty průměrně převyšují částku 15 tisíc korun“. Tuto skutečnost zmínil žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a současně uvedl, na základě jakých skutečností přistoupil v případě žalobce k uložení pokuty vyšší než 15 tisíc Kč. Článek tudíž nedokládá, že by žalobci měla být uložena pokuta v nižší výši.
40. Pokud jde o novinový článek na „Týden.cz“ s názvem „Drobná porušení zákona nebudou úřady u EET trestat“ ze dne 22. 11. 2017, bylo zde krom jiného uvedeno: „Finanční správa nebude v prvních týdnech fungování elektronické evidence tržeb postihovat drobná nebo formální porušení zákona. U zásadního nerespektování zákona anebo dokonce jeho ignorování ovšem správa tolerantní nebude. Sankce přitom může

dosáhnout až 500 tisíc korun nebo dokonce uzavření provozovny“. Vzhledem k tomu, že se v případě žalobce nejednalo o „*drobné nebo formální porušení zákona*“, nemůže se na základě tohoto článku dovolávat neuložení pokuty.

41. Pokud jde o novinový článek na „*Týden.cz*“ s názvem „*Je EET protiústavní? Rychbecký: Volíme ze dvou variant*“ ze dne 26. 11. 2017, tento protiústavnost v případě žalobce aplikované právní úpravy nedokládá. Aplikované právní úpravy se nijak nedotkl ani nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp.zn. Pl. ÚS 26/16 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://www.usoud.cz>).

C.

42. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.
43. Žalobce teprve po uplynutí lhůty pro podání žaloby uplatnil nový žalobní bod o vadnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nedostatečném popisu skutku. Vzhledem k tomu, že byl tento žalobní bod uplatněn opožděně, soud z jeho pohledu nemohl přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí.
44. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, uvedl: „*Dále je třeba posoudit důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu. Shora citované rozhodnutí č. j. 3 Ads 21/2004 - 55 nedostatek této specifikace nezatožnilo s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale s nezákonností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S takovým posouzením lze souhlasit. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nakonec zbývá zhodnotit, zda taková nezákonnost je důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem z moci úřední či zda se tak může stát jen k námitce žalobce. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek. U vad podřazených pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se jedná o vady skutkového stavu - v daném případě tedy jeho užití nepřichází v úvahu. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. umožňuje zrušení rozhodnutí správního orgánu bez jednání v případě, že došlo ke podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci, což je posuzovaný případ nedostatků identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu. Jde o nezákonnost, ke níž přiblíží soud jen k námitce, jak již dříve vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 86/2007 (dostupné na www.nssoud.cz). Nelze opomíjet, že správní soudnictví stojí na zásadě dispozitivní, pokud z ní zákon výslovně nestanoví výjimky. V případě nezákonnosti podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tomu však tak není. Na tom nic nemění ani ustanovení § 76 odst. 3 s. ř. s. dávající možnost zrušení rozhodnutí (případně vyslovení nicotnosti) z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 v případě, že tyto vady vyjdou najevo až při jednání. Pojem „vyjít najevo“ je totiž třeba rovněž vykládat ve vztahu ke dispozitivní zásadě - tedy, že vyjít najevo mohou jen skutečnosti, které nemohly být obsahem žaloby - ke tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92, podle něhož Zásada koncentrace a dispozitivnosti řízení ve správním soudnictví je zmiřněna korelativem obsaženým v § 76 s. ř. s., jenž umožňuje přehlednout ke některým vadám bez toho, aby byly obsaženy v žalobě, pokud „vyjdou při jednání najevo“, což je nutno vyložit tak, že určitou námitku vznese samotný žalobce, žalovaný, osoba zúčastněná na řízení, či se bude jednat o okolnost, kterou zjistí samotný rozhodující krajský soud. Společným jmenovatelem všech těchto případů však musí být to, že tato zjištěná skutečnost nebyla či dokonce nemohla být známa žalobci, takže po něm nelze spravedlivě požadovat, aby ji uplatnil přímo v rámci žalobních bodů. Může se přitom jednat o skutečnosti skutkové, i o skutečnosti právní.“*

45. Odkazem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, je vhodné doplnit, že žalobci nic nebránilo v tom, aby žalobní bod vznesl již v žalobě, a jak vyplývá shora z odůvodnění nedůvodnosti včas uplatněných žalobních bodů, soudu žalobcem opožděně namítané vady nebránily ve „*věcném přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek*“.

VI.

Rozhodnutí soudu

46. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

47. Soud neprovedl žádný další ze žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

48. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. leden 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu